

Sygn. akt III C 1397/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia SO Mariusz Solka

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2022 r. w Warszawie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) **Bank (...) S.A. z siedzibą w W.;**

przeciwko pozwanym **I. R., P. R.;**

o zapłatę

orzeka:

- zasądza solidarnie od pozwanych I. R. i P. R. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W., kwotę 249.525,46 (dwieście czterdzieści dziewięć tysięcy, pięćset dwadzieścia pięć, 46/100) franków szwajcarskich (CHF) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 12 lipca 2017 roku do dnia zapłaty;
- w pozostałym zakresie powództwo oddala;
- ustala, iż pozwanych I. R. i P. R. obciąża solidarnie obowiązek zwrotu na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W., kosztów procesu w całości, zaś szczegółowe ustalenie tychże kosztów pozostawia do decyzji referendarza sądowego;
- ustala, iż pozwanych I. R. i P. R. obciąża solidarnie obowiązek zwrotu na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie, kosztów sądowych nieznajdujących pokrycia w zaliczkach uiszczonych przez strony a pokrytych tymczasowo przez Skarb Państwa – Sąd Okręgowy w Warszawie, zaś szczegółowe ustalenie tychże kosztów pozostawia do decyzji referendarza sądowego.---

/-/ Sędzia SO Mariusz Solka

Sygn. akt **III C 1397/17**

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 23 marca 2022 r. (k.800)

Pozwem z dnia 12 lipca 2017 roku (data stempla pocztowego k.40, data prezentaty sądowej k.4) powód Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. ((...) Spółka Akcyjna – postanowienie z dnia 23 marca 2022 roku, k.784) wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty w trybie artykułu 485 § 3 kodeksu postępowania cywilnego, aby pozwani I. R. oraz P. R. solidarnie zapłacili na rzecz powoda kwotę:

- a) 257.565,47 CHF tytułem niespłaconej należności głównej;
- b) 1.664,81 CHF tytułem odsetek umownych naliczonych według podstawowej stopy procentowej;
- c) 143,09 CHF tytułem odsetek karnych naliczonych według podwyższonej stopy procentowej,

wraz z dalszymi odsetkami za opóźnienie w spłacie, liczonymi zgodnie z artykułem 481 § 2 kodeksu cywilnego od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Powód wniósł także o zasądzenie solidarnie od pozwanych na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Argumentując żądania pozwu powód wskazał, że w dniu 30 kwietnia 2007 roku pomiędzy stronami została zawarta umowa kredytu hipotecznego nr (...), na podstawie której powód udzielił pozwany kredyt w wysokości 334,763,95 CHF.

Powód wskazał, że jako zabezpieczenie ustanowiono na rzecz powoda hipotekę umowną do kwoty 334,763,95 CHF oraz hipotekę umowną kaucyjną w kwocie 37.183,91 CHF. Stwierdził także, że w 2016 roku pozwani zaczęli mieć problemy ze spłatą zadłużenia – nie podjęli żadnych działań ugodowych ani nie dokonali zapłaty dochodzonego roszczenia.

Zaległości w obsłudze kredytu spowodowały, iż powód wypowiedział ww. umowę w dniu 14 marca 2017 roku, w wyniku czego zadłużenie z tytułu kredytu stało się w całości wymagalne. Powód podkreślił, że pomimo skierowania do pozwanych przedsądowego wezwania do zapłaty, do dnia dzisiejszego na rachunek do spłaty kredytu nie wpłynęła żądana kwota.

Powód wskazał, iż w dniu 30 kwietnia 2015 roku nastąpiło połączenie Banku (...) Spółka Akcyjna z (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w trybie przepisów kodeksu spółek handlowych i z dniem przejęcia, powód działa pod (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. (pozew k.4-5).

W odpowiedzi na pozew z dnia 04 grudnia 2017 roku (data stempla pocztowego k.154, data prezentaty sądowej k.62) pozwani I. R. i P. R. wnieśli o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych solidarnie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej wysokości ze względu na zawiły charakter sprawy, według norm prawem przepisanych, wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Pozwani zgłosili zarzut bezpodstawności roszczenia zarówno co do zasady, jak i co do wysokości ze względu na nieważność zobowiązania oraz z uwagi liczne klauzule abuzywne dotyczące przeliczenia kwoty kredytu według kursu franka szwajcarskiego, co powoduje błąd w wyliczeniu rzekomego roszczenia, którego pozwani nie uznają co do zasady. Pozwani zarzucili także, iż roszczenie jest nieudowodnione zarówno co do zasady jak i co do wysokości, w szczególności ze względu na brak dołączenia do pozwu dokumentów, z których wynikałoby istnienie oraz wysokość zobowiązania. Pozwani wskazali, że kwota roszczenia została określona błędnie w walucie franka szwajcarskiego, gdyż zobowiązanie wynikające z umowy było zawsze wyrażone w polskich złotych. Pozwani zarzucili także brak skutecznego wypowiedzenia umowy o kredyt, ze względu na brak legitymacji powoda do wytoczenia powództwa o zapłatę w niniejszej sprawie wskazując, że osoba podpisana pod wypowiedzeniem nie była należycie umocowana.

Ponadto pozwani zgłosili zarzut nieważności przedmiotowej umowy, z uwagi na sprzeczność z zasadami współzycia społecznego i powszechnie obowiązującymi przepisami prawa oraz ze względu na przekroczenie zasady swobody umów i rażące naruszenie równowagi stron, co skutkuje brakiem związania pozwanych stosunkiem prawnym z powodem i brakiem legitymacji powoda do wytoczenia niniejszego powództwa. Zdaniem pozwanych postanowienia zawarte w umowie dotyczący indeksacji kwoty kredytu i poszczególnych rat kapitałowo odsetkowych do kursu franka szwajcarskiego zawarte w § 4 ustęp 5 Regulaminu w związku z § 2 punkt 20 Regulaminu, w związku z § 2 punkt 12

Regulaminu - są abuzywne i nie wiążą pozwanych. Finalnie pozwani zgłosili zarzut przedawnienia roszczenia w całości (Odpowiedź na pozew k.62-113).

W **replce na odpowiedź na pozew** z dnia 09 lutego 2018 roku powód podtrzymał twierdzenie i wnioski zawarte w pozwie i ponownie wniósł o zasądzenie od pozwanych na jego rzecz kwoty 257.565,47 CHF tytułem niespłaconej należności głównej, kwoty 1.664,81 CHF tytułem odsetek umownych naliczonych według podstawowej stopy procentowej, naliczanych od dnia 05 marca 2017 roku do dnia 05 maja 2017 roku, a także kwoty 143,09 CHF tytułem odsetek karnych naliczonych według podwyższonej stopy procentowej, naliczonych od dnia 06 maja 2017 roku do dnia 05 czerwca 2017 roku - wraz z dalszymi odsetkami za opóźnienie w spłacie liczonymi zgodnie z artykułem 481 § 2 kodeksu cywilnego od ww. kwot, od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W swoim piśmie powód wskazał, że pozwani już na etapie składania wniosku o kredyt wnioskowali o udzielenie kredytu w walucie i w momencie zaciągania kredytu w (...) Bank (...) Spółka Akcyjna posiadali już zadłużenie we franku szwajcarskim w innym banku tj. w Banku (...) Spółka Akcyjna, zatem znana im była konstrukcja kredytu w walucie obcej. Spłata kredytu od początku kredytowania miała następować z rachunku walutowego kredytobiorców w walucie kredytu tj. we franku szwajcarskim. Powód podkreślił, że podpisując umowę kredytu klienci potwierdzili, że są świadomi ryzyka zaciągania kredytów w walutach obcych, który wynika z możliwości zmiany kursu waluty kredytu wobec złotówki lub zmiany oprocentowania waluty obcej, których skutkiem może być zagrożenie zdolności kredytowej kredytobiorcy spowodowanej istotnym podwyższeniem wartości kredytu i odsetek do spłaty. Kredyt bowiem udzielony pozwanym – zdaniem powoda - jest kredytem walutowym na co wskazuje kwota kredytu określona w umowie. Powód wskazał także, że podstawową formą wypłaty kredytu była wypłata w walucie kredytu, czyli we frankach szwajcarskich, natomiast wypłata w innej walucie była wyjątkiem i następowała wyłącznie na wyraźny wniosek kredytobiorcy. Powód wskazał, że dopiero gdy kredytobiorcy nie zapewnili środków na rachunku walutowym spłata następowała z innych rachunków kredytobiorców prowadzonych przez powoda, także w złotówkach. Powód podkreślił, że argumentacja zawarta w odpowiedzi na pozew jest niespójna i oparta na błędnych założeniach stanu faktycznego ponieważ pozwani zawarli umowę o kredyt walutowy, w której wartość kredytu wyrażona jest we frankach szwajcarskich, a nie umowę o kredyt denominowany czy indeksowany do franka szwajcarskiego. Powód wskazał także, że kredyt udzielony pozwanym nie jest również kredytem złotówkowym.

Odnosząc się do zarzutu pozwanych, iż oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu zostało podpisane przez osobę niemającą upoważnienia, powód wskazał, że oświadczenie to zostało podpisane przez D. N., który pełni funkcję Dyrektora (...) i jest on uprawniony do jednoosobowego reprezentowania Banku w zakresie oświadczeń o wypowiedzeniu umów kredytu, co wprost wynika z udzielonego mu pełnomocnictwa w dniu 31 maja 2016 roku.

W kwestii zarzutu nieudowodnienia roszczenia powód wskazał, iż wobec braku realizacji zobowiązania przez pozwanych wystawił Wyciąg z Książ Banku, w którym wskazano co wchodzi w skład kwoty dochodzonej pozwem, a także przedłożył do akt sprawy historię kont kredytowych wygenerowanych z systemu banku, które jego zdaniem potwierdzają zasadność oraz wysokość dochodzonego przez powoda roszczenia. Powód podkreślił również, iż dowodami świadczącymi o uruchomieniu kredytu są także dyspozycje wypłaty złożone przez pozwanych w dniu 30 kwietnia 2007 roku oraz w dniu 07 maja 2007 roku.

Odnosząc się do zarzutu nieważności umowy kredytu powód wskazał, iż kredytobiorcy byli zobowiązani w pierwszej kolejności do zasilania walutą CHF rachunku walutowego w CHF wskazanego w umowie kredytu, a Bank w pierwszej kolejności pobierał środki na poczet należności z ich rachunku bankowego w CHF. Dopiero w sytuacji, gdy na ich rachunku walutowym nie było wystarczających środków we franku szwajcarskim, Bank mógł pobrać środki z innych rachunków kredytobiorców prowadzonych przez bank, w tym z rachunków w PLN, a następnie dokonać przeliczenia i zaliczenia na poczet należności z tytułu umowy kredytu. W zakresie zarzutu stosowania przewalutowania powodowy Bank wskazał, iż jest to całkowicie chybione i stanowi nadużycie prawa, ponieważ jedynym powodem stosowania postanowień o przeliczeniu waluty i stosowaniu kursu w Banku było nie skorzystanie przez pozwanych z możliwości wypłacenia kwoty kredytu w CHF oraz niewywiązanie się przez pozwanych z ich obowiązków umownych tj. spłacania rat w walucie. Powód wskazał także, że Bank stosował własne kursy walut które nie odbiegały od kursów

rynkowych tylko wtedy, gdy pozwani nie skorzystali z uprawnień określonych w umowie kredytu. Odnosząc się do zarzutu przedawnienia Powód wskazał iż zarzut ten nie jest uzasadniony, ani nie znajduje podstaw w obowiązujących przepisach prawa (Replika na odpowiedź na pozew k.203-213).

W dalszym toku postępowania strony podtrzymywały swoje stanowiska.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powodowy Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. trudni się między innymi działalnością związaną z pośrednictwem pieniężnym, udzielaniem kredytów, a także działalnością maklerską związaną z ryzykiem papierów wartościowych i towarów giełdowych w oraz działalnością agentów i brokerów ubezpieczeniowych (KRS k.31-38, 786-798).

W dniu 03 kwietnia 2007 roku pozwani złożyli **wniosek kredytowy** o udzielenie kredytu na spłatę kredytu zaciągniętego w innym banku przeznaczonego na cele mieszkaniowe. Wnioskowana całkowita kwota kredytu wynosiła 831.744,49 zł. Okres kredytowania wskazano na 30 lat. Jako walutę kredytu pozwani wskazali frank szwajcarski (CHF) (wniosek o udzielenie kredytu hipotecznego k.214-218, przesłuchanie pozwanego – protokół rozprawy – k.684-685).

W dniu 30 kwietnia 2007 roku w W. pomiędzy (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. a P. R. i I. R. doszło do zawarcia **umowy kredytu hipotecznego** nr (...) (Umowa w dnia 30 kwietnia 2007 roku k.19 -21).

Zgodnie z punktem 1 umowy kwotę kredytu określono w walucie frank szwajcarski (chf) w wysokości 334.763,95 CHF. Okres kredytowania określono na 340 miesięcy licząc od daty pierwszego uruchomienia kredytu (pkt 2 umowy). Kredyt został udzielony celem spłaty kredytu przeznaczonego na cele mieszkaniowe udzielonego kredytobiorcom, spłaty kredytu konsolidacyjnego na podstawie umowy z dnia 26 kwietnia 2004 roku zawartej z Bankiem (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. (Kwota kredytu w wysokości 62.390,00 CHF, umowa kredytu k.219), spłaty pożyczki uniwersalnej, spłaty pożyczki udzielonej pozwanemu P. R. oraz celem spłaty kredytu samochodowego (pkt 4 umowy). Kredytowaną nieruchomością była nieruchomość gruntowa stanowiąca działkę nr (...) zabudowana budynkiem mieszkalnym jednorodzinny położona w W. przy ulicy (...) (nr KW (...)) (pkt 3 umowy) (umowa kredytu konsolidacyjnego k.219-222, zaświadczenia k.275-280, przesłuchanie pozwanego – protokół rozprawy – k.684-685).

Oprocentowanie kredytu było równe stopie bazowej oprocentowania, którą stanowił LIBOR dla sześciomiesięcznych depozytów we franku szwajcarskim powiększonej o 1.30 punkt procentowy stałej marży. W dniu sporządzenia umowy oprocentowanie kredytu wynosiło 3,7025 % (pkt 6 umowy).

Zgodnie z punktem 8.7 umowy spłata należności z tytułu kredytu następuje z rachunku wskazanego w umowie (k.20v) prowadzonego w CHF i zasilanego wyłącznie środkami w walucie, w której jest prowadzony. Kredytobiorca zobowiązany jest zapewnić na rachunku wystarczającą kwotę do pokrycia wymagalnych należności banku z tytułu kredytu.

Na **zabezpieczenie kredytu** wraz z odsetkami i innymi kosztami kredytobiorca ustanowił:

- a) hipotekę zwykłą na kredytowanej nieruchomości o najwyższym pierwszeństwie w kwocie 334763,95 CHF;
- b) hipotekę kaucyjną o najwyższym pierwszeństwie do kwoty 37183,91 CHF;
- c) cesję na bank przysługującej kredytobiorcy wierzytelności z umowy ubezpieczenia kredytowanej nieruchomości od ognia i innych żywiołów (zdarzeń losowych);
- d) do czasu dostarczenia bankowi odpisów z odpowiednich ksiąg wieczystych potwierdzających prawomocne wpisy wyżej opisanych hipotek na rzecz Banku, zabezpieczeniem kredytu hipotecznego stanowi również ubezpieczenie spłaty kredytu w Towarzystwie (...) S.A. (pkt 9 umowy, k.20v).

W pkt 11.1 umowy Bank zastrzega sobie możliwość zmiany waluty kredytu z waluty obcej na PLN lub wydłużenia okresu kredytowania w przypadku, gdy na skutek wzrostu ryzyka zmiany kursu walut lub ryzyka

zmiany oprocentowania może nastąpić zagrożenie zdolności kredytowej kredytobiorcy. Zmiana waluty kredytu lub wydłużenie okresu kredytowania będą miały na celu poprawę zdolności kredytowej kredytobiorcy i nie będą wiązały się dla niego z obowiązkiem zapłaty prowizji lub opłat.

Kredytobiorca (pозwani) potwierdził, że jest świadomy ryzyka zaciągania kredytu w walutach obcych, które wynika z możliwości zmiany kursu waluty kredytu wobec PLN lub zmiany oprocentowania waluty obcej, których skutkiem może być zagrożenie zdolności kredytowej kredytobiorcy spowodowane istotnym podwyższeniem wartości kredytu i odsetek do spłaty (pkt 11.5 umowy).

Kredytobiorca upoważnił Bank do obciążenia wszystkich jego rachunków prowadzonych przez Bank kwotami zadłużenia przeterminowanego oraz do podjęcia wszelkich koniecznych do ustanowienia zabezpieczeń kredytu czynności faktycznych i prawnych. W przypadku gdy obciążony rachunek prowadzony jest w innej walucie niż waluta zadłużenia przeterminowanego obciążenie następuje po przewalutowaniu (pkt 12.3 umowy).

W punkcie 12.4 umowy określono, iż w sprawach nieuregulowanych w umowie zastosowanie mają postanowienia „Regulaminu produktów kredytowych dla klientów indywidualnych”, który stanowi integralną część umowy. Do pojęć niezdefiniowanych w umowie zastosowanie mają definicje zawarte w Regulaminie. Kredytobiorca oświadcza iż otrzymał, zapoznał się i akceptuje warunki Regulaminu, a także potwierdza dotyczące go zobowiązania, oświadczenia i zapewnienia w nim zawarte.

W pkt 12.5 umowy kredytobiorca oświadczył, iż otrzymał i zapoznał się z dotyczącym kredytów wyciągiem z Taryfy Prowizji i Opłat i akceptuje jego postanowienia. Wyciąg z Taryfy Prowizji i Opłat stanowi integralną część umowy. Warunki zmiany Taryfy Prowizji i Opłat określone są w regulaminie (Umowa Kredytu hipotecznego nr (...) z dnia 30 kwietnia 2007 roku k.19-21; Wydruk z (...) k.26-30).

Wraz z podpisaniem umowy pozwani złożyli **oświadczenie o poddaniu się egzekucji** oraz wyrazili zgodę na wystawienie przez Bank bankowego tytułu egzekucyjnego do kwoty zadłużenia w wysokości 502.145,93 CHF. Bank na tej podstawie może wystąpić o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu do dnia 05 października 2038 roku (Oświadczenie o poddaniu się egzekucji k.22).

W dniu 30 kwietnia 2007 r. pozwani złożyli **dyspozycję wypłaty** środków z kredytu na rzecz Banku (...) S.A. w kwocie 456.322,07 PLN tytułem spłaty kredytu hipotecznego, w kwocie 134.839,70 PLN tytułem spłaty kredytu konsolidacyjnego, w kwocie 87.071,97 PLN tytułem spłaty pożyczki uniwersalnej, a także uruchomiono kwotę kredytu w wysokości 20.662,86 CHF tytułem spłaty pożyczki na rzecz (...) S.A. (dyspozycja wypłaty k.223-227, historia rachunku k.228-272, przesłuchanie pozwanego – protokół rozprawy – k.684-685).

W dniu 26 lipca 2011 roku powód zawarł z pozwanymi **Aneks do** umowy nr (...). Na jego podstawie dokonano zmiany w treści umowy, poprzez dodanie pkt 1a, wedle którego strony zgodnie ustaliły, że bankowi przysługuje niesporna wierzytelność z tytułu kredytu, na którą składają się:

- a) kapitał niewymagalny w wysokości 303.119,32 CHF;
- b) odsetki umowne (niewymagalne) w wysokości 275,84 CHF;
- c) kapitał wymagalny w wysokości 860,12 CHF;
- d) odsetki umowne wymagalne w wysokości 289,18 CHF;
- e) odsetki karne w wysokości 32,52 CHF.

Celem zagwarantowania spłaty przez kredytobiorców wierzytelności wskazanej powyżej bank sporządził nowy harmonogram spłat kredytu, według którego kredytobiorca jest zobowiązany dokonywać dalszej spłaty kredytu uwzględniając wyżej wskazane wierzytelności (pkt II Aneksu do umowy). W okresie obowiązywania aneksu strony

ustaliły oprocentowanie wierzytelności wyżej wymienionej tj. kapitału wymagalnego - według **zmiennej stopy oprocentowania**. W dniu sporządzenia aneksu oprocentowanie kredytu wynosiło 1,56 % (pkt III Aneksu). Pozostałe postanowienia przedmiotowej umowy nie uległy zmianie (Aneks do umowy z dnia 26 lipca 2011 roku k.23-25).

W chwili podpisywania umowy o kredyt hipoteczny strony obowiązywał **regulamin** będący jej integralną częścią i określający ogólne warunki udzielania i korzystania przez klientów indywidualnych z produktów kredytowych oraz zasady dotyczące umów zabezpieczeń. § 2 Regulaminu zawierał słowniczek pojęć użytych w regulaminie oraz w Umowie. W pkt 12 § 2 określono, że kurs krzyżowy jest to stosowany przez bank kurs wymiany jednej waluty obcej na inną walutę obcą - wymiana dokonywana jest w ten sposób, iż bank dokonuje wymiany po stosowanym przez siebie kursie kupna na złote bazowej waluty obcej, a uzyskane środki wymienia po stosowanym przez siebie kursie sprzedaży na docelową walutę obcą. W pkt 20 § 2 określono, że przewalutowanie jest to wymiana waluty dokonywana przez bank i za jego zgodą po obowiązującym w banku w dniu dokonania wymiany kursie kupna/sprzedaży walut lub w przypadku wymiany waluty obcej na inną walutę obcą po kursie krzyżowym. Obowiązujące w banku kursy wymiany walut dostępne są w jednostkach banku, na Stronie internetowej, w Centrum telefonicznym lub udostępniane przez bank w inny sposób. W punkcie tym określono również, że przewalutowanie może być dokonywane na wniosek kredytobiorcy albo z inicjatywy banku.

Zgodnie z § 4 pkt 5 Regulaminu - jeżeli zgodnie z dyspozycją kredytobiorcy wypłata środków uruchomionego produktu kredytowego ma nastąpić w innej walucie niż waluta produktu kredytowego określona w umowie, to następuje to po przewalutowaniu. Przewalutowanie następuje po kursie obowiązującym w momencie zaksięgowania dyspozycji uruchomienia produktu kredytowego. Wedle § 10 niespłacone w terminach wymagalności kwoty produktu kredytowego stają się w następnym dniu zadłużeniem przeterminowanym. Od zadłużenia przeterminowanego bank nalicza odsetki w wysokości odpowiadającej podwójnemu oprocentowaniu produktu kredytowego. Kwota zadłużenia jest spłacona w terminie wymagalności jeśli spłata następuje do godziny 14:00 czasu lokalnego dnia będącego terminem wymagalności (§ 10 pkt 1 i 2 Regulaminu).

W myśl § 12 pkt 2 Regulaminu z momentem dokonania wypowiedzenia umowy bank uprawniony jest do zmiany w drodze przewalutowania waluty produktu kredytowego z waluty obcej na złote. W takim przypadku nastąpi również zmiana oprocentowania na przeciętne oprocentowanie stosowane w dniu dokonywania zmiany dla odpowiedniego rodzaju produktu kredytowego w złotych.

Pozwani od początku mieli możliwość wypłaty i spłaty kredytów we frankach szwajcarskich. Istniała możliwość spłaty kredytu bezpośrednio walucie frank szwajcarski (CHF) (przesłuchanie pozwanego – protokół rozprawy – k.684-685)

Wobec opóźnienia w spłacie należności wobec powoda z tytułu umowy o kredyt oraz z tytułu pozostałych umów zawartych z powodem (Aneks do umowy k.23-25) powód (...) Spółka Akcyjna **wypowiedział przedmiotową** umowę nr (...) z dnia 30 kwietnia 2007 roku z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia. Jednocześnie wezwał pozwanych do zapłaty zadłużenia wraz z dalszymi odsetkami naliczonymi zgodnie z umową najpóźniej do dnia upływu okresu wypowiedzenia (Wypowiedzenia wraz z wezwaniem do zapłaty z dnia 14 marca 2017 roku, k.15-18).

Dokument „Wypowiedzenie wraz z wezwaniem do zapłaty” podpisał Dyrektor (...) D. N., który na mocy pełnomocnictwa z dnia 31 maja 2016 roku został upoważniony do samodzielnego dokonywania w imieniu i na rzecz Banku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. czynności m.in. do składania oświadczeń woli o wypowiedzeniu umów kredytowych klientom banku (pkt 14 pełnomocnictwa) (pełnomocnictwo z dnia 31 maja 2016 roku k.273).

W związku z bezskutecznym upływem terminu spłaty wynikającym z wypowiedzenia, powód pismami z dnia 09 maja 2017 roku ponownie **wezwał** pozwanego jak i analogicznie pozwaną do spłaty zadłużenia wynikającego z umowy wskazując termin 7 dni od dnia otrzymania wezwania (przedsądowe wezwania do zapłaty z dnia 9 maja 2017 roku k.11-14).

Zgodnie z treścią **Wyciągu z Ksiąg** Banku (...)/ (...), wystawionego w oparciu o księgi rachunkowe Banku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. pozwani I. R. oraz P. R. są solidarnie zobowiązani do zapłaty na rzecz banku z tytułu niespłaconego kredytu hipotecznego udzielonego na podstawie umowy kredytu hipotecznego nr(...) z dnia 30 kwietnia 2007 roku ze zmianami, kwoty **259.353,37 CHF**, na którą składa się kapitał wymagalny wysokości 257.565,47 CHF, odsetki umowne naliczone według podstawowej stopy procentowej w wysokości 1.644,81 CHF oraz odsetki karne naliczone według podwyższonej stopy procentowej w wysokości 143,09 CHF (Wyciągu z Ksiąg Banku (...)/ (...) z dnia 05 lipca 2017 roku,, k.6).

Wyżej wskazany dokument został podpisany przez Starszego Specjalistę do Spraw Windykacji (...) zgodnie z **pełnomocnictwem z dnia 01 marca 2017** roku, na mocy którego była ona upoważniona do składania w imieniu i na rzecz Banku oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych i niemajątkowych m.in. w zakresie podpisywania wystawionych przez Bank wyciągów z ksiąg bankowych, w tym również bankowych tytułów egzekucyjnych, podpisywania wezwań do zapłaty i wypowiedzania klientom detalicznym oraz mikro umów kredytowych, umów pożyczek, umów o korzystanie z kart kredytowych oraz rachunków oszczędnościowo – rozliczeniowych, a także do reprezentowania banku przed wszystkimi sądami w postępowaniach o nadanie klauzuli wykonalności bankowym tytułom egzekucyjnym i orzeczeniom sądowym oraz w postępowaniu nakazowym i upominawczym, itp. (Pełnomocnictwo z dnia 1 marca 2017 roku k.7-8).

Zgodnie z opinią biegłego sądowego na zadłużenie pozwanych z tytułu umowy kredytu hipotecznego nr (...) z dnia 30 kwietnia 2007 roku, składają się: kapitał do uregulowania w wysokości 247.739,56 CHF, odsetki umowne w wysokości 1.642,81 CHF oraz odsetki karne w wysokości 143,09 CHF (opinia biegłego k. 718-735).

Powyzszy stan faktyczny sąd ustalił przede wszystkim na podstawie powołanych wyżej dowodów z dokumentów urzędowych i prywatnych, uznanych przez Sąd za mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Sąd uznał za wiarygodne dokumenty prywatne, które wskazał jako podstawę swoich ustaleń, dokumenty te w większości zostały dołączone do akt w odpisach poświadczonych za zgodność z oryginałami przez profesjonalnych pełnomocników stron. Dokumenty zostały złożone w kopiach, których wierność oryginałowi nie budziła wątpliwości, i nie była przez strony kwestionowana, dlatego Sąd uznał, że stanowią one wiarygodne potwierdzenie istnienia oryginałów dokumentów, na podstawie których dokonano ustaleń. Dokumenty nie budziły wątpliwości co do swej autentyczności, także zgodność ich treści nie wywoływała zastrzeżeń i nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Jedynie dokument „wypowiedzenie wraz z wezwaniem do zapłaty” (wypowiedzenie k.15 i 17) wzbudzał wątpliwości strony pozwanej która zgłosiła zarzut braku skutecznego wypowiedzenia umowy o kredyt, ze względu na brak legitymacji powoda do wytoczenia powództwa o zapłatę w niniejszej sprawie wskazując, że osoba podpisana pod wypowiedzeniem nie była należycie umocowana.

W niniejszej sprawie, Sąd nie znalazł powodów aby kwestionować relacje w zakresie w jakim powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna wykazał legitymację do występowania w niniejszym procesie w charakterze powoda, zakres swojego zobowiązania wynikającego z umowy kredytowej, wypowiedzenie przedmiotowej umowy, a także brak możliwości wyegzekwowania od pozwanych wymagalnej kwoty zadłużenia. Okoliczności te znalazły odzwierciedlenie w dokumentach przedłożonych do akt sprawy.

Sąd także nie znalazł powodów, aby kwestionować przejście uprawnień powoda. Bank, który zawarł umowę z pozwany tj. (...) Bank Spółka Akcyjna jest bankiem należącym od 2009 roku do grupy (...). W dniu 31 lipca 2009 roku nastąpiła fuzja (...) Banku i w dniu 14 października 2009 roku zmienione zostało logo (...) Banku (...) i dawnego (...) Banku na (...). W dniu 02 lipca 2010 roku otrzymano zgodę Komisji Nadzoru Finansowego na nabycie przez (...) Bank (...) określonych aktywów klientów (...) oddział w Polsce oraz przejęcie zobowiązań oddziału wobec części jego klientów. W dniu 02 lipca 2011 roku (...) Polska stał się nową spółką zależną a rok później (...) został częścią struktury kapitałowej (...) Bank (...). W 2014 roku grupa (...) otrzymała zgodę Komisji Nadzoru Finansowego na przyjęcie pakietu kontrolnego akcji banku (...). W dniu 15 września tego roku francuska grupa (...) przejęła od holenderskiego

R. kontrolę nad bankiem (...). W dniu 01 kwietnia 2019 roku ujednolicono logo banku na (...) Bank (...) S.A. (historia banku (...)) KRS 786-798).

Bank (...) Spółka Akcyjna powstał w wyniku przekształcenia Banku (...) dokonanej z mocy artykułu 29 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 roku o restrukturyzacji banków spółdzielczych i banku gospodarki i żywnościowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. Nr 80, poz. 369 z późn.zm) (KRS k.315). Bank (...) Spółka Akcyjna został zarejestrowany w dniu 11 maja 2001 roku. W dniu 30 kwietnia 2015 roku dokonano zmiany nazwy na Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. (KRS k.281-323).

Z uwagi na brak mocy dowodowej w postępowaniu cywilnym, wyciągu z ksiąg rachunkowych banku, w zakresie wysokości zadłużenia pozwanych określonych w Wyciągu z Ksiąg Bankowych z dnia 05 lipca 2017 roku, Sąd uwzględnił wniosek strony powodowej zgłoszony na rozprawie w dniu 29 stycznia 2020 roku (wniosek powoda k.683) i dopuścił dowód z opinii biegłego do spraw księgowości i rachunkowości celem zweryfikowania wysokości zadłużenia pozwanych w związku z rozwiązaniem umowy kredytu hipotecznego według stanu na dzień 05 lipca 2017 roku, w tym prawidłowości kwot wyszczególnionych w wyciągu z ksiąg rachunkowych banku w zakresie kapitału, odsetek umownych i karnych, przy uwzględnieniu postanowień umowy, stosowanych przez stronę kursów wymiany walut, przy uwzględnieniu spłat dokonanych przez pozwanych. W ocenie Sądu przedmiotowa opinia sporządzona została w sposób fachowy, logiczny i spójny, a wnioski z niej płynące nie budzą wątpliwości Sądu.

Zgodnie z analizą umowy kredytowej dokonanej przez biegłego rozszczenie strony powodowej o zapłatę na podstawie zgromadzonego materiału jest zasadne albowiem w analizowanym przypadku występuje niedopłata spowodowana zaprzestaniem płacenia rat kapitałowo kredytowych zaciągniętego kredytu - niedopłatę kredytu potwierdza wydruk wyciągu bankowego banku (k.250-272).

Zgodnie z wyliczeniem niedopłaty kapitału kredytu dokonanej przez biegłą ustalono kapitał do uregulowania w wysokości 247.739,56 CHF, odsetki do uregulowania w wysokości 1.642,81 CHF, oraz odsetki karne do uregulowania w kwocie 143,09 CHF. Biegła wskazała, iż różnice pomiędzy odsetkami do uregulowania wskazanymi przez bank a wyliczonymi przez biegłą wynosi 2 CHF i wynika z zaokrągleń stosowanych przez bank i przez biegłego (opinia biegłej sądowej M. P. k.718-735).

Pozwani nie wnosili o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej (pismo pozwanych k.751). Strona powodowa wniosła o pominięcie oceny biegłej zawartej na stronach 9 - 10 opinii – jako wykraczającej poza zakres postanowienia dowodowego (pismo powoda k.756). Na rozprawie, która odbyła się w dniu 07 października 2021 roku pełnomocnik powoda wskazał, iż powód kwestionuje opinię biegłej wyłącznie w zakresie wynikającym z pisma z dnia 21 grudnia 2002 i oświadczył, że powód nie kwestionuje wyliczeń matematycznych biegłego. W pozostałym zakresie żadna ze stron nie zakwestionowała opinii biegłej ani płynących z niej wniosków, w związku z czym uznać należy to okoliczności za niesporne (pismo strony powodowej k.756, protokół rozprawy k.768-769).

Co się zaś tyczy wyciągu z ksiąg bankowych (wyciąg k.6), został on sporządzony zgodnie z wymogami przepisu art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U.2012.1376 j.t.), tj. podpisany przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banku i opatrzony pieczęcią banku.

Faktem jest, że w 2013 r. dokonano zmiany w ustawie prawo bankowe, dodając ust. 1a, zgodnie z treścią którego moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1 art. 95 prawa bankowego, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Obecne brzmienie powołanego przepisu jest wynikiem obowiązku dostosowania systemu prawa do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 r. (P 7/09, Dz. U. Nr 72, poz. 388), w którym uznano, że art. 95 ust. 1 niniejszej ustawy, w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 26 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 131, poz. 1075) w związku z art. 244 § 1 i art. 252 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 z późn. zm.), w części, w jakiej nadawał moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych

w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, za niezgodny z art. 2, 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji RP oraz za niezgodny z art. 20 Konstytucji RP.

W wykonaniu obowiązku dostosowania systemu prawa do wyroków TK z dnia 15 marca 2011 r. (P 7/09) oraz z dnia 11 lipca 2011 r. (P 1/10), z dniem 20 lipca 2013 r. znowelizowano prawo bankowe poprzez dodanie w jego art. 95 ust. 1a przesądającego, że moc prawna dokumentów urzędowych w postaci ksiąg rachunkowych banków i sporządzonych na ich podstawie wyciągów oraz innych oświadczeń podpisanych przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności, nie obowiązują w postępowaniu cywilnym. Dokumenty wskazane w ust. 1 komentowanego przepisu nie korzystają z przywilejów wynikających z domniemania prawdziwości i domniemania autentyczności właściwych dokumentom urzędowym przewidzianych w szczególności w art. 252 k.p.c. (przeniesienie ciężaru dowodu na zaprzeczającego prawdziwości dokumentu).

W związku z powyższym, aktualnie wyciąg z ksiąg rachunkowych banku winien być traktowany jako dokument prywatny, co oznacza, iż nie stanowi on dowodu zawartych w nim informacji, a jedynie wyjaśnienie stanowiące poparcie stanowiska strony, która je przedłożyła. Przepis art. 245 k.p.c. zawiera domniemanie, które powinien uwzględnić sąd, iż osoba, która złożyła podpis na dokumencie prywatnym złożyła zawarte w nim oświadczenie. W świetle przepisu art. 234 k.p.c. domniemania ustanowione przez prawo wiążą sąd; mogą być jednak obalone, ilekroć ustawa tego nie wyłącza. Nie oznacza to, że moc dowodowa dokumentu prywatnego ogranicza się do konsekwencji wynikających z przewidzianego w art. 245 k.p.c. domniemania. W pozostałym bowiem zakresie – nieobjętym tym domniemaniem – moc dowodowa dokumentu prywatnego podlega ocenie przez sąd zgodnie z regułami zawartymi w art. 233 § 1 k.p.c., tak jak każdego innego dowodu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2013 roku, III CSK 66/13, LEX nr 1463871). Przyjmuje się przy tym, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (zob. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 1980 r., II URN 175/79, OSNC 1980, nr 10, poz. 200; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2000 r., V CKN 94/00, LEX nr 52589; uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 1050/00, LEX nr 55499).

Sąd nie znalazł więc żadnych argumentów, by kwestionować wartości ujęte w przedstawionym przez powoda wyciągu z ksiąg bankowych w szczególności iż zostało ono jednoznacznie zweryfikowane w opinii biegłego ds. rachunkowości, która potwierdziła co do zasady wysokość wskazanych tam kwot, stanowisko zaś pozwanych sprowadzające się w istocie rzeczy jedynie do negacji, nie mogło być w tej sytuacji uznane za wystarczające. Pozwani nie przedstawili bowiem żadnego materiału dowodowego, z którego miałyby wynikać, iż wyciąg z ksiąg bankowych nie wskazywał rzeczywistych kwot zadłużenia pozwanych.

Na podstawie artykułu 235(2) § 1 punkt 2 i 3 k.p.c. sąd **pominął dowód** z opinii biegłego z zakresu bankowości (punkt 2 postanowienia z dnia 3 marca 2020 roku, wniosek pozwanych k.630-630v).

Postanowieniem z dnia 23 marca 2022 roku Sąd Okręgowy w Warszawie ustalił, iż w sprawie powodem jest (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. (Postanowienie k.784, KRS k. 786-799).

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 15zss2 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. z 2020 r., poz. 374 ze zm.), jeżeli w sprawie rozpoznawanej według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone w całości, sąd może zamknąć rozprawę i wydać orzeczenie na posiedzeniu niejawnym po uprzednim odebraniu od stron lub uczestników postępowania stanowisk na piśmie.

Sąd Okręgowy uznał, że złożone przez strony dokumenty oraz wyjaśnienia stron zawarte w dalszych pismach procesowych, opinia biegłego, czy też przesłuchanie świadka i strony powodowej stanowią dostateczny materiał dla rozstrzygnięcia sprawy. W konsekwencji tutejszy Sąd rozstrzygnął sprawę wyrokiem wydanym na posiedzeniu niejawnym.

Powództwo zasługuje na uwzględnienie **w zasadniczej części**.

W rozpoznawanej sprawie powód domagał się zasądzenia od pozwanych kwoty 257.565,47 CHF tytułem niespłaconej należności głównej, kwoty 1.664,81 CHF tytułem odsetek umownych naliczonych według podstawowej stopy procentowej oraz kwoty 143,09 CHF tytułem odsetek karnych naliczonych według podwyższonej stopy procentowej. Powód wskazał również, że zobowiązanie pozwanych wynika z umowy z dnia 30 kwietnia 2007 roku nr (...), na podstawie której powód udzielił pozwany kredyt w wysokości 334,763,95 CHF. Pozwani nie kwestionowali okoliczności w postaci zaprzestania terminowego regulowania przez dłużnika rat kredytu zgodnie z harmonogramem spłat ustalonym umową, w związku z czym Sąd uznał te okoliczności za przyznane i nie wymagające dowodu.

Na wstępie, odnosząc się do zarzutu pozwanych, jakoby osoby podpisane jako pełnomocnicy powodowego banku nie posiadali stosownych pełnomocnictw do działania w imieniu powoda, w tym do wypowiedzenia umowy kredytu wobec dłużnika, należało uznać, iż twierdzenia w tym zakresie są bezzasadne.

Po podniesieniu wyżej wymienionego zarzutu, powód przedłożył dokument pełnomocnictwa dla pracownika powoda tj. D. D. (...), do składania w imieniu i na rzecz banku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. m.in. oświadczeń woli o wypowiedzeniu umów kredytowych klientom banku. Jak wynika z dokumentu pełnomocnictwa, został on podpisany przez osoby upoważnione według KRS do reprezentowania powoda (pełnomocnictwo dla D. N. – k. 273, KRS k.319v). Mając na uwadze, iż skutek zarzutu pozwanych, powód przedstawił poświadczony za zgodność z oryginałem odpis powyższych dokumentów, brak jest podstaw zdaniem Sądu do kwestionowania umocowania wymienionych osób do podpisywania tychże dokumentów w imieniu powoda. Zatem, nie budzi wątpliwości Sądu, iż wypowiedzenie umowy kredytu zostało skierowane w imieniu powoda do dłużnika, zgodnie z przedłożonym dokumentem pełnomocnictwa i jako takie nie może być kwestionowane. Powód w sposób nie budzący wątpliwości udowodnił, iż osoby które działały w jego imieniu miały do tego stosowne umocowanie, a zatem dokonana **czynność wypowiedzenia umowy kredytowej jest ważna i skuteczna**.

Ustalenia faktyczne poczynione w sprawie wskazują, iż dłużnicy nie wywiązali się ze spłaty kredytu na zasadach określonych w zawartej umowie. To z kolei dało stronie powodowej uprawnienie do wypowiedzenia umowy i postawienia wszystkich należności z umowy w stan natychmiastowej wymagalności, czyli domagania się zwrotu kredytu wraz z odsetkami. Wobec tego, wbrew podnoszonym przez stronę pozwaną zarzutom **wypowiedzenie umowy** względem dłużników było skuteczne.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należało uznać, że wszystkie niezbędne warunki dla ważności i skuteczności dochodzenia przez powodowy bank wierzytelności wynikającej z umowy kredytu nr (...) występują w niniejszej sprawie.

Całokształt ujawnionych wyżej okoliczności doprowadził Sąd do przekonania o zasadności żądań dochodzonych zainicjowanym przez stronę powodową powództwem, znajdującym potwierdzenie w złożonej do akt sprawy dokumentacji. Pozwany nie przedstawił natomiast dowodów przeciwnych mogących wpływać na ocenę zasadności żądań powoda. W tej sytuacji stanowisko pozwanego sprowadzające się w istocie rzeczy jedynie do negacji żądań powoda, nie mogło w żadnej mierze doprowadzić do oddalenia powództwa. Niewątpliwie pozwani nie spłacili należności wynikających z umowy kredytu.

W zakresie nieudowodnienia roszczenia co do zasady jak i co do wysokości, w związku z brakiem przedstawienia przez Bank dokumentów, z których wynikałoby istnienie oraz wysokość zobowiązania pozwanych względem powoda (przy czym kwota roszczenia została błędnie określona w walucie frank szwajcarski choć zobowiązanie wynikające

z umowy było zdaniem pozwanego wyrażone w złotych), a także bezzasadności powództwa, w ocenie Sądu nie można podzielić w/w zarzutów.

Wskazać należy, iż powód przedstawił wszystkie dokumenty źródłowe w których upatruje zobowiązania pozwanych oraz ich wysokości w tym umowę (k.19-21), aneks do umowy (k.23), harmonogram spłaty, oświadczenie o poddaniu się egzekucji (k.22), dyspozycja wypłaty (k.223-227) wraz z historią rachunku bankowego (k. 228-272). Powód, przedłożył nadto szczegółowe rozliczenie kredytu, zawierające wszelkie wpłaty pozwanych, naliczenia odsetkowe i inne obciążenia umowne. Przedmiotowe dokumenty w ocenie Sądu są wystarczające do udowodnienia istnienia i wysokości wierzytelności należnej powodowi a także sposobu realizacji zobowiązania przez pozwanych. Podkreślić należy, iż to na pozwanych zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu obciążał obowiązek wykazania w jakiej wysokości wypełnili zobowiązanie i w jakim terminie, bowiem z przyczyn oczywistych leży to w interesie pozwanych. Powód nie ma innej możliwości wykazania nierealizowania zobowiązania przez pozwanych jak tylko przez przedstawienie wpłat dokonanych, z przyczyn bowiem oczywistych nie może przeprowadzić dowodu negatywnego na „istnienie wpłat niedokonanych”. Skoro pozwani ograniczyli swoje twierdzenia jedynie do negacji nie przedstawiając żadnych dowodów na spełnienie przez siebie świadczenia oraz jego wysokości, jako udowodnione i wykazane należy uznać w tym zakresie przedłożone przez powoda zestawienia i rozliczenia. Podkreślić należy, iż w/w dokumenty nie były zresztą przez pozwanych kwestionowane, za wyjątkiem wyciągu z ksiąg rachunkowych Banku. Odnosnie mocy dowodowej wyciągu z ksiąg rachunkowych Banku, podkreślić należy, iż aktualnie wyciąg z ksiąg rachunkowych banku winien być traktowany jako dokument prywatny, co oznacza, iż nie stanowi on dowodu zawartych w nim informacji, a jedynie wyjaśnienie stanowiące poparcie stanowiska strony, która je przedłożyła. Przepis art. 245 k.p.c. zawiera domniemanie, które powinien uwzględnić sąd, iż osoba, która złożyła podpis na dokumencie prywatnym złożyła zawarte w nim oświadczenie. W świetle przepisu art. 234 k.p.c. domniemania ustanowione przez prawo wiążą sąd; mogą być jednak obalone, ilekroć ustawa tego nie wyłącza. Nie oznacza to, że moc dowodowa dokumentu prywatnego ogranicza się do konsekwencji wynikających z przewidzianego w art. 245 k.p.c. domniemania. W pozostałym bowiem zakresie – nieobjętym tym domniemaniem – moc dowodowa dokumentu prywatnego podlega ocenie przez sąd zgodnie z regułami zawartymi w art. 233 § 1 k.p.c., tak jak każdego innego dowodu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2013 roku, III CSK 66/13, LEX nr 1463871). Przyjmuje się przy tym, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być określone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (zob. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 1980 r., II URN 175/79, OSNC 1980, nr 10, poz. 200; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2000 r., V CKN 94/00, LEX nr 52589; uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 1050/00, LEX nr 55499). Sąd jednak powziął wątpliwości co do wyliczeń przedstawionych w Wyciągu z Ksiąg Rachunkowych Banku przedłożonych przez powoda, a także wziął pod uwagę fakt, że pozwani kwestionowali w całości ten dokument, gdyż ich zdaniem nie oddawał on rzeczywistego zadłużenia pozwanych i został błędnie sporządzony, wobec czego Sąd postanowił dopuścić dowód z opinii biegłego, celem ustalenia wysokości zadłużenia pozwanych według stanu na dzień 05 lipca 2017 roku w tym prawidłowości kwot wyszczególnionych wyciągu z ksiąg rachunkowych banku w zakresie kapitału, odsetek umownych i karnych przy uwzględnieniu dokumentów dołączonych do pozwu oraz spłat dokonanych przez pozwanych. Wyliczenia niedopłaty kapitału kredytu oraz niedopłaty odsetek kredytu wskazane w ww. opinii biegłej nieznacznie różniły się od kwot wskazanych w wyciągu z ksiąg rachunkowych Banku - różnica pomiędzy odsetkami do uregulowania wskazanymi przez bank a wyliczonymi przez biegłego wynosi 2 CHF i wynika z zaokrągleń stosowanych przez bank i przez biegłego, jednak różnica ta nie przekraczała wartości błędu dopuszczalnego. Natomiast różnica pomiędzy kapitałem do uregulowania wskazanym przez bank a wyliczonym przez biegłego wynosi 9825,91 CHF i stanowi 3% błędu i przekracza wartości błędu dopuszczalnego z zaokrągleń 0,5%. W związku z tym biegła wniosła o szczegółowe przedstawienie wyliczeń przez Bank wartości kapitału 257.565,47 CHF. Zważywszy jednak na stanowiska stron (pozwani nie kwestionowali opinii biegłego k.751, zaś powód nie kwestionował matematycznych wyliczeń biegłego k. 796), Sąd nie znalazł podstaw aby w/w opinię weryfikować czy uzupełniać w zakresie wskazywanym przez biegłą, uznając wartość sygnalizowaną przez biegłą jako nieistotną z uwagi na jednoznaczne w tym zakresie stanowiska stron. Skoro strony pomimo wątpliwości

sygnalizowanych przez samą biegłą, nie widziały konieczności uzupełnienia w tym zakresie opinii, Sąd będąc związany stanowiskiem stron, również nie kwestionował ustaleń biegłej, w szczególności, iż różnica ta w odniesieniu do ogólnej wartości dochodzonego zadłużenia jest faktycznie niewielka i pomijalna.

Sąd nie znalazł żadnych argumentów, by kwestionować wartości ujęte w opinii biegłej, która wskazała wysokość wymagalnych kwot, stanowisko zaś pozwanego sprowadzające się w istocie rzeczy jedynie do negacji, nie mogło być w tej sytuacji uznane za wystarczające. Pozwany nie przedstawił bowiem żadnego materiału dowodowego, z którego miałyby wynikać, iż rzeczywiste kwoty zadłużenia pozwanych różnią się od tych wskazanych w opinii.

Zważywszy na fakt, iż pozwani nie spłacili zadłużenia w terminie, zaistniały podstawy do **wypowiedzenia umowy** zgodnie z § 12 pkt 1, zgodnie z którym bank jest uprawniony do wypowiedzenia umowy z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia w razie niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia produktu kredytowego lub w razie utraty przez niego zdolności kredytowej albo z zachowaniem 7-dniowego okresu wypowiedzenia, w przypadku zagrożenia upadłością kredytobiorcy. Zgodnie z § 12 pkt 2 regulaminu – z momentem dokonania wypowiedzenia umowy bank uprawniony jest do zmiany w drodze przewalutowania waluty produktu kredytowego z waluty obcej na złote.

Nie budzi żadnych wątpliwości Sądu, iż podstawy faktyczne (nierealizowanie umowy przez pozwanych) istniały i mogły stanowić **podstawę wypowiedzenia umowy przez powoda**. Jednocześnie nie sposób podzielić zarzutu pozwanego, iż wypowiedzenie zostało złożone przez osoby nieumocowane do działania w imieniu Banku albowiem jak wynika z przedłożonego pełnomocnictwa, na dzień złożonego wypowiedzenia osoba ta posiadała stosowne pełnomocnictwo upoważniające go do działania w imieniu Banku w zakresie „składania oświadczeń woli o wypowiedzeniu umów kredytowych klientom banku” (pełnomocnictwo k. 273). Pomimo faktu, iż w/w pełnomocnictwo zostało przedstawione w formie kserokopii zważywszy na fakt, iż nie było ono w dalszym zakresie kwestionowane, Sąd uznał je w całości za wiarygodne i zgodne z rzeczywistymi dokumentami. Podkreślić należy, iż powód nie miał obowiązku w/w pełnomocnictwa przedstawiać już przy pozwie w antycypacji wszelkich ewentualnych zarzutów pozwanego albowiem oczywistym jest, iż każdy podmiot korporacyjny jakim jest także powód aby mógł działać, działa przez pełnomocników w zakresie swojej podstawowej działalności a zatem w przypadku zgłoszenia zastrzeżeń odnośnie zakresu umocowania poszczególnych osób działających w imieniu powoda, zachodzi dopiero wtedy konieczność wykazania przez powoda w/w okoliczności, co w ocenie Sądu powód w pełni wykonał i jeszcze raz podkreślić należy, brak jest jakichkolwiek uzasadnionych podstaw do twierdzenia, iż wypowiedzenie złożone pozwanemu w dniu 14 marca 2017 roku (doręczone w dniu 31 marca 2017 r.) było nieskuteczne, czy też złożone przez nienależycie umocowanych pełnomocników powoda (wypowiedzenia wraz z wezwaniem do zapłaty z dnia 14 marca 2017 roku, k.15-18)

W ocenie Sądu wypowiedzenie dokonane pozwanemu pismem z dnia 14 marca 2017 roku było w pełni skuteczne, uzasadnione faktycznie i prawnie, a zatem nie sposób uznać, iż brak jest legitymacji powoda do wytoczenia powództwa o zapłatę.

W sprawie nie ulegało wątpliwości - czego zresztą pozwany nie kwestionował, że raty kredytowe **nie były terminowo regulowane**. Zdaniem sądu kredyt ma charakter kredytu walutowego, którego wysokość została wyrażona w walucie obcej (innej niż PLN).

Biegła sądowa ustaliła, że na moment **rozwiązania umowy** kredyt wymagany stanowił 35% zaciągniętego kredytu zaciągnięty i nieuregulowane wymagany kredyt na moment rozwiązania umowy w maju 2017 roku stanowił 75% wartości całości zaciągniętego kredytu co odpowiada kwocie 235173,71 CHF. W ocenie sądu (co znajduje potwierdzenie w opinii biegłej) w badanym przypadku w niniejszej sprawie nastąpiły opóźnienia w regulowaniu zarówno rat kapitałowych i odsetek co skutkowało wzrostem wysokości zadłużenia. Pozwani po raz pierwszy nie uregulowali wymagalnej raty kapitałowej w kwietniu 2011 roku i od tego momentu nastąpiły opóźnienia w uregulowaniu wpłat. Od listopada 2016 roku kredytobiorcy zaprzestali płacenia rat kapitałowych w ogóle.

Należy podzielić zarzuty powoda w zakresie **opinii biegłego w odniesieniu do rozważań odnoszących się do oceny charakteru umowy (opinia k.727-728)**, albowiem wykracza to poza kompetencje biegłego i nie wynika w żadnym zakresie z tezy dowodowej. Nadto wskazać, należy iż rozważania biegłego nawet jeżeli dokonane przez biegłego w dobrej wierze nie wiążą w żadnym zakresie Sądu.

W odpowiedzi na pozew pozwani zgłosili zarzut nieważności przedmiotowej umowy z uwagi na sprzeczność z zasadami współżycia społecznego i powszechnie obowiązującymi przepisami prawa a nadto z uwagi na przekroczenie zasady swobody umów i rażące naruszenie równowagi stron, a także zgłosili zarzut abuzywności niektórych postanowień umownych dotyczących indeksacji kwoty kredytu i poszczególnych rat kapitałowo odsetkowych.

W tym miejscu należy wskazać, że pozwani w momencie zaciągania kredytu w (...) Bank Spółka Akcyjna w W. posiadali zadłużenie we franku szwajcarskim w innym banku ((...) S.A.), zatem produkt postaci umowy kredytu w walucie obcej był im znany. Pozwani na etapie składania wniosku o kredyt wnioskowali o udzielenie kredytu w walucie CHF (wniosek k.215). Ponadto przedmiotową umowę zawarto w walucie franka szwajcarskiego, a spłata kredytu od początku kredytowania miała następować z rachunku walutowego kredytobiorców w walucie kredytu tj. we franku szwajcarskim (pkt 8.8 umowy kredytu). Ponadto podpisując umowę pozwani potwierdzili, że są świadomi ryzyka zaciągania kredytu w walutach obcych, które wynika z możliwości zmiany kursu waluty kredytu wobec PLN lub zmiany oprocentowania waluty obcej, których skutkiem może być zagrożenie zdolności kredytowej kredytobiorcy spowodowane istotnym podwyższeniem wartości kredytu i odsetek do spłaty (pkt 11.5 umowy kredytu, k.21).

Podstawową formą wypłaty kredytu była wypłata kredytu w walucie kredytu, czyli we frankach szwajcarskich (CHF). **Wypłata w innej walucie była wyjątkiem i następowała wyłącznie na wyraźny wniosek kredytobiorcy** - zgodnie § 4 ust. 5 Regulaminu produktów kredytowych dla klientów indywidualnych (...) Bank (...) S.A (k.120). Spłata kredytu od początku kredytowania miała następować z rachunku walutowego kredytobiorców prowadzonego w walucie kredytu tj. spłata miała następować we franku szwajcarskim, a kredytobiorcy zobowiązani byli zapewnić na tym rachunku wystarczającą kwotę środków w CHF do pokrycia wymaganych należności banku z tytułu udzielonego im kredytu. W ocenie sądu pozwani zawarli umowę o kredyt, w której wartość kredytu wyrażona była klarownie wyrażona we frankach szwajcarskich. Jednocześnie należy mieć na uwadze fakt, że kredytem walutowym jest kredyt udzielony w walucie innej niż waluta krajowa PLN, w przypadku którego kredytobiorca dokonuje spłat rat kapitałowo odsetkowych w walucie obcej.

W ocenie Sądu **zarzut rzekomej nieważności umowy** kredytu również nie znajduje uzasadnienia z tego względu, że kredytobiorcy byli zobowiązani w pierwszej kolejności do zasilania walutą franka szwajcarskiego rachunku walutowego CHF wskazanego w umowie kredytu a bank w pierwszej kolejności pobierał środki na poczet należności z ich rachunku bankowego w CHF. Należy zauważyć, **że dopiero wówczas gdy na rachunku walutowym pozwanych nie było wystarczających środków walucie franka szwajcarskiego, bank mógł pobrać środki z innych rachunków kredytobiorców prowadzonych przez bank, m.in. z rachunków PLN, a następnie dokonać przeliczenia i zaliczenia na poczet należności z tytułu umowy kredytu.** W myśl punktu 12.3 umowy kredytu kredytobiorcy upoważnili bank do obciążenia wszystkich rachunków prowadzonych dla nich przez bank kwotami zadłużenia przeterminowanego. Wynika z tego, że dopiero gdy powstało zadłużenie przeterminowane, czyli gdy w dacie wymagalności poszczególnych rat kredytu nie było już franków szwajcarskich w ilości pozwalającej na zaspokojenie wierzytelności banku przez pozwanych, bank pobierał kwotę z rachunku pozwanych w złotych. Gdyby pozwani nie akceptowali kursu opublikowanego przez bank w tabelach kursowych mogli dokonać przewalutowania u innego podmiotu profesjonalnego według obowiązującego u niego kursu, a następnie zasilić środkami rachunek walutowy prowadzony w powodowym Banku. Wynika z tego, że to wyłącznie od woli kredytobiorców zależało czy zastosowanie znajdą kursy walut znajdujące się w tabeli banku czy skorzystają oni z kursów u dowolnie wybranego przez siebie podmiotu, od którego nabędą franki szwajcarskie. Wynika z tego, że przewalutowanie miało charakter rozliczenia subsydiarnego. Kursy walut banku mają charakter wyłącznie pomocniczy i w przypadku zapewnienia odpowiedniej ilości franka szwajcarskiego na rachunku prowadzonym w celu

rozliczenia kredytu kursy walut banku w ogóle nie miałyby zastosowania. Zdaniem Sądu podzielić zatem należało stanowisko strony powodowej, iż zawarte w regulaminie ww. postanowienie nie naruszało interesów pozwanych jako konsumentów. Zgodność stosunku prawnego łączącego pozwanych z Bankiem z dobrymi obyczajami, a także z zasadami współżycia społecznego została potwierdzona między innymi w wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 16 kwietnia 2016 roku (III C 275/15), który to pogląd również Sąd w obecnym składzie akceptuje, który wskazał, iż „przeliczenie należnej raty na złote na zasadach zawartych w kwestionowanych przez powódkę postanowieniu §23.1 Regulaminu następowało zatem jedynie wówczas gdy powódka nie wywiązała się z nałożonego na nią §23.1 I § 21.2 Regulaminu obowiązku zapewnienia na rachunku kredytu odpowiedniej kwoty franków szwajcarskich, celem pokrycia należnej raty. dopiero wtedy bank był bowiem uprawniony do „poszukiwania” pieniędzy na innych rachunkach bankowych w tym na rachunkach prowadzonych w złotych i pobrania jej, zgodnie z § 23.5 umowy”.

Na mocy zawartej umowy pozwani jako kredytobiorcy **zobowiązali się** do spłaty kredytu w oznaczonych terminach spłaty, oraz wywiązania się z pozostałych postanowień umowy kredytu. W niniejszej sprawie zostało wykazane, iż pozwani nie dotrzyмали warunków udzielenia kredytu, a zatem należało uznać, że w okolicznościach niniejszej sprawy oświadczenie o wypowiedzeniu umowy było prawidłowe i nie stanowiło nadużycia prawa ze strony banku. Wypowiedzenie umowy jest jednostronną czynnością prawną, która skutkuje rozwiązaniem stosunku prawnego pomiędzy stronami. Skorzystanie z prawa do wypowiedzenia kredytu przez bank powoduje, że po upływie terminu wypowiedzenia stosunek prawny kredytu ulega rozwiązaniu, a kredytobiorca ma obowiązek spłaty kredytu wraz z innymi kosztami z dniem upływu terminu wypowiedzenia, co wynikało również bezpośrednio z regulaminu.

Reasumując powyższe, Sąd stoi na stanowisku, iż konstrukcja umowy kredytu w niniejszej sprawie w walucie obcej jest prosta i nie zawiera żadnych elementów konstrukcyjnych, które mogłyby być niejasne bądź niezrozumiałe dla przeciętnego konsumenta wykazującego choćby podstawową staranność przy dbaniu o własne interesy. Postanowienia umowy są jednoznaczne zarówno w zakresie tego, iż kwota zadłużenia wyrażona jest w walucie obcej jak i co do tego, iż spłata następować będzie w tej walucie. Umowa ta nie różni się zatem w żaden sposób od umów, w których wysokość świadczenia została wyrażona w walucie obcej. Poza tym z wykonywaniem tej umowy nie wiąże się także żadne szczególne ryzyko poza normalnym ryzykiem kursowym, związanym ze zmianą kursu walut obcych i pozwani byli tego ryzyka świadomie podpisując przedmiotową umowę, w której w punkcie 11.5 potwierdzili, że są świadomi ryzyka zaciągania kredytów w walutach obcych. Co więcej na rozprawie, która odbyła się w dniu 29 stycznia 2020 roku pozwany P. R. wyraźnie stwierdził, że od początku miał możliwość wypłaty i spłaty kredytu we frankach oraz, że wraz z żoną spłacali kredyt bezpośrednio do banku w walucie franka szwajcarskiego (protokół rozprawy z dnia 29 stycznia 2020 roku - przesłuchanie pozwanego k.684). Pozwani byli świadomi ryzyka jakie wiązało się ze zmianami kursowymi i wiedzieli, że najkorzystniejszym sposobem spłaty kredytu było zagwarantowanie środków we franku szwajcarskim na koncie walutowym - w takiej sytuacji pozwani sami kupowali środki po cenie, którą uznali za najbardziej korzystną, cyt: „Franki wpłacałem bezpośrednio w kasie banku. Po prostu przynosiłem pieniądze” (przesłuchanie pozwanego k. 685). Zmienność kursów walut jest zjawiskiem powszechnie znanym i nie sposób zatem twierdzić, iż z zawarciem tego rodzaju umowy wiąże się jakieś szczególne niewidoczne dla zwykłego konsumenta ryzyko, tym bardziej, że pozwani mieli już wcześniej kredyt zawarty w walucie obcej. Ryzyko kursowe obciąża obie strony w równym stopniu, w związku z czym nie można także twierdzić, iż umowa ze swej natury zakłada pokrzywdzenie słabszej strony. Na tej podstawie stwierdzić należało, iż brak jest podstaw do uznania przedmiotowej umowy za sprzeczną z zasadami współżycia społecznego, a także brak było podstaw do uznania umowy za nieważną. W ocenie Sądu strony zawarły ważną i w pełni wiążącą umowę, zgodną z powszechnie obowiązującymi przepisami prawa, zasadami współżycia społecznego oraz naturą stosunku zobowiązaniowego.

Mając na uwadze powyższe rozważania, w ocenie Sądu w okolicznościach niniejszej sprawy nie zachodzą podstawy do uznania aby przedmiotowa umowa kredytowa została zawarta z naruszeniem swobody kontraktowej w tym w szczególności z przepisami prawa (art. 69 ustawy Prawo Bankowe), co prowadziłoby do jej bezwzględnej nieważności na podstawie art. 58 § 1 k.c.

Odnosząc się do kwestii przewalutowania dokonywanego przez bank, ponownie Sąd zauważa, iż dokonywanie przewalutowania kwot pobieranych przez Bank z rachunku złotówkowego pozwanych na spłatę ich zobowiązań

kredytowych wynikało wyłącznie z faktu niewykonywania umowy kredytowej przez pozwanych w sposób należyty. Pozwani zobowiązani do spłaty rat kredytowych we franku szwajcarskim dobrowolnie i świadomie zaniechali dokonywania wpłat, więc nie ulega wątpliwości, że pozwani mając możliwość dokonania wymiany waluty samodzielnie, pozyskując ją z innego źródła, a następnie dokonując wpłaty tak uzyskanej kwoty na rachunek frankowy zrezygnowali z takiej możliwości, zgadzając się de facto na **dokonanie samodzielnego przewalutowania przez bank**. Jednocześnie zważenie wymaga to, że bank dokonywał przewalutowania przy zastosowaniu kursu krzyżowego określonego w ust. paragrafie 2 punkt 20 Regulaminu. Należy zgodzić się z tym, że pozwani nie znali dokładnej tabeli kursowej obowiązującej w banku, niemniej jednak bank wskazywał, iż obowiązujące w banku kursy walut dostępne są zarówno w jednostkach banku, na Stronie internetowej, w Centrum telefonicznym lub udostępniane przez bank w inny sposób. Regulamin kredytowania był wiążący dla pozwanych, jako że stanowił integralną część umowy, którą pozwani zaakceptowali poprzez jej podpisanie. Zgodnie z pkt 12.4 umowy kredytowej w sprawach nieuregulowanych w umowie zastosowanie mają postanowienia „Regulaminu produktów kredytowych dla klientów indywidualnych”, który stanowi integralną część umowy. Ponadto do pojęć niezdefiniowanych w umowie zastosowanie mają definicje zawarte w regulaminie. Pozwani jako kredytobiorcy oświadczyli, iż otrzymali, zapoznali się i zaakceptowali warunki Regulaminu, a także potwierdzili dotyczące ich zobowiązania, oświadczenia i zapewnienia w nim zawarte (umowa k.21).

Pozwani zgłosili także **zarzut przedawnienia roszczenia powoda** (zarzut k.65 i 105), wskazując, iż termin przedawnienia roszczeń banku wynikających z kredytu bankowego cechuje trzyletni termin przedawnienia, ponieważ roszczenie to ma związek z prowadzoną przez bank działalnością gospodarczą, co wynika z artykułu 118 kodeksu cywilnego. Zdaniem pozwanych w przypadku rat kredytu należy uznać, że poszczególne z nich przedawniają się po upływie 3 lat licząc od dnia, w którym rata powinna zostać spłacona, w związku z czym okres przedawnienia biegnie oddzielnie w stosunku do każdej z rat. Pozwani stwierdzili, że doszło do przedawnienia wszystkich rat kredytu, które nie zostały uregulowane przez pozwanych i które były wymagalne na 3 lata przed wystąpieniem przez powoda z powództwem o zapłatę.

Odnosząc się do przedmiotowego zarzutu należy wskazać, iż Bank wypowiedział umowę pismem z dnia 14 marca 2017 roku doręczonym pozwanemu P. R. w dniu 31 marca 2017 roku (potwierdzenie odbioru k.16) oraz pozwanej I. R. w dniu 31 marca 2017 roku (potwierdzenie odbioru k.18), a zatem w dniu wytoczenia powództwa (12 lipca 2017 roku – data stempla pocztowego, k.40) nie upłynął jeszcze 3 letni termin przedawnienia. Strona pozwana w swoich wywodach całkowicie pomija fakt, że bank domaga się zapłaty kwoty kredytu, na którą składa się kwota wymaganego kapitału oraz kwota, która stała się wymagana po wypowiedzeniu umowy kredytu, tj. w dniu następującym po upływie 30 dni od daty doręczenia pozwanym oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, zatem okres wypowiedzenia upłynął z dniem 30 kwietnia 2017 roku w stosunku do każdego z pozwanych. Wobec tego kredyt stał się w całości wymagalny (w części niespłaconej) w dniu 01 maja 2017 roku. Suma 10.463,54 CHF to kapitał wymagalny na dzień 14 marca 2017 roku (raty niespłacone od grudnia 2016 roku), bowiem ostatnia rata została spłacona w dniu 02 listopada 2016 roku. Kolejne raty nie były już spłacone przez pozwanych (stanowisko powoda k. 213).

Zgodnie z art.117 § 1 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Zgodnie z art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata.

Jak wynika z pieczęci pocztowej, powództwo zostało wniesione przez powoda w dniu 12 lipca 2017 roku (k.40). Nie sposób zatem uznać, iż powód dochodzi należności przedawnionych, a także nie sposób opierając się na żądaniach pozwu uznać, iż zarzut pozwanego w zakresie przedawnienia roszczenia mógł zostać podzielony w jakimkolwiek zakresie.

Zgodnie z brzmieniem art. 6 k.c. to na stronie, która wywodzi z jakiegoś faktu korzystne dla siebie skutki prawne spoczywa ciężar dowodzenia tych faktów, w związku z czym powinna ona dostarczyć w tej mierze materiał dowodowy.

W ocenie Sądu powód sprostował ciężarowi wykazania zasadności powództwa. Zdaniem Sądu powód **nie wykazał jednak wysokości** dochodzonego w sprawie roszczenia w kwocie wskazanej w pozwie, Sąd podzielił wnioski płynące z opinii biegłego, który ustalił wysokość zadłużenia pozwanych. Zobowiązanie pozwanych z tytułu niespłaconego kapitału na dzień 05 lipca 2017 r. wynosiło bowiem 249.525,46 CHF, z czego 247.739,56 CHF tytułem kapitału do uregulowania oraz kwota odsetek do uregulowania wysokości 1.642,81 CHF, a także kwota odsetek karnych wysokości 143,09 CHF (opinia biegłego sądowego k.734).

Z uwagi na powyższe, zważywszy na istnienie zobowiązania pozwanych względem powoda, powództwo podlegało uwzględnieniu w części, tj. zakresie kwoty 249.525,46 CHF, dlatego też Sąd zasądził od pozwanych solidarnie powyższą kwotę na rzecz Banku (...) Spółka Akcyjna w W. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 12 lipca 2017 roku (tj. od dnia wniesienia pozwu) do dnia zapłaty, w pozostałym zakresie powództwo oddalając (**pkt 1 i 2 wyroku**).

O **odsetkach** od zasądzonej kwoty należności głównej Sąd orzekł zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie z art. 481 § 2 k.c., jeżeli stopa odsetek nie została umownie ustalona należą się **odsetki ustawowe**. W konsekwencji powyższego Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 249.525,46 CHF zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 12 lipca 2017 r. (tj. od dnia wniesienia pozwu) do dnia zapłaty. Roszczenie powoda co do daty początkowej naliczania odsetek było zatem zgodne z ustaleniami Sądu, który związany był w tym zakresie żądaniem pozwu (pозew k.4v), zgodnie z art. 321 k.p.c., o czym rozstrzygnięto jak w sentencji **w punkcie 2 wyroku**.

O kosztach procesu na mocy art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., Sąd orzekł **w punkcie 3 wyroku**, rozstrzygając o zasadach ich poniesienia przez strony w ten sposób, że obciążył pozwanych I. R. i P. R. solidarnie kosztami procesu w całości, pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu, zważywszy na fakt, iż żądanie powoda zostało uwzględnione praktycznie w całości.

Sąd obciążył również pozwanych obowiązkiem zapłaty solidarnie na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Warszawie kosztami sądowymi tj. wydatkami związanymi z opinią biegłego (postanowienie o przyznaniu biegłej wynagrodzenia z dnia 03 grudnia 2020 roku k.744) nie znajdującymi pokrycia w zaliczkach uiszczonych przez strony zgodnie z art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Na podstawie art. 108 k.p.c. Sąd pozostawił szczegółowe rozliczenie tych wydatków referendarzowi sądowemu (**punkt 4 wyroku**).

Jednocześnie Sąd zastrzegł **solidarną odpowiedzialność** pozwanych I. R. i P. R. za zapłatę całości kwoty z pkt.1, a także kosztów procesu z pkt 3, 4 wyroku zważywszy na fakt, iż zobowiązanie wynikające z umowy z dnia 30 kwietnia 2007 roku zawartej z powodem było wspólne dla pozwanej i pozwanego.

Mając powyższe na względzie, Sąd orzekł jak w wyroku.---

/-/ Sędzia SO Mariusz Solka

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

a) (...)

b) (...)

4. (...)

5. (...)

a) (...)

b) (...)

(...)

(...)